

KK
Dec 22
IX-5743/a

HUNGARY

EXILE /1200/
Refugees /1204/c/

A REFUGEE'S POEM

SOURCE VIENNA: An intelligent 35-year-old Hungarian woman.

DATE OF OBSERVATION: Mid-December 1956.

ENGLISH SUMMARY: See the headline, please.

EVALUATION COMMENT: None.

x x x

MAGYARI Endréné, HORVATH Stella a mai napon átnyújtotta a programmunkba való felhasználás végett az alábbi verset.

MAGYARIné 1956 november 22-én menekült el Magyarországból.

Nevének a versével kapcsolatban való szerepeltetése ellen nincsen kifogása.

Börtönben éltünk, sápadt nyomorúság
volt sötét sorsunk sok-sok éven át,
nem ragyogott mosoly gyermekszemekben,
és remény nélkül nőtt az ifjúság.

Komor apák, korán őszült anyáknak
hajszolt munkában nem volt pihenés,
a cukor is keserű lett a szánkban,
rab életünk volt, örök szenvedés.

Nem mertünk szólni szabadon, merészen,
csak sötét éjjel titkolt szavakat,
és derekunkat meghajtottuk mélyen,
hogy gyermekünknek jusson egy falat.

/more/

De elég volt a kinból! Az egész nép
egy emberként lerázta láncait.
Szabadságot így senki nem akart még
megrázva börtönének rácsait,

mint ez a nép, e maroknyi magyar nép
vállalva véres szenvedését, halált,
felemelkedve a zsarnokság ellen
szabadságot és életet talált.

Dávid harca volt ez a Góliáttal
s már úgy látszott: Győz Dávid, az igaz,
de nem történt úgy, mint a Bibliában,
mert orvul újra reátört a gaz.

Ezer és ezer vérgőzös orosz tank
ugy. gázolja szép országunkat át,
mint pribékek Krisztus Urunk fejére
fonták a durva töviskoronát.

Vad hordák járnak gyilkolva, rabolva,
gázolva a vérben és gyújtogatva,
nyomukban tört szivű anyák hajolnak
holt gyermekük testére zokogva.

Lezárt vagonok büzös sötétjében
rablók viszik legjobb fiainkat,
a férfiakat asszonyaik mellől
s a gyermeket, kit még anyja ringat.

Boldogok mi, kik az égő pokolból
menekülve átléptük a határt,
hol az annyira áhított szabadság
mindnyájunkat kitárt karjába zárt.

Nyugati népek, köszönjük ma néktek,
hogy fogjátok a koldus magyart,
aki nem birt rabszolgaságban élni,
békét, nyugalmat, kulturát akart,

ki orosz tankok övezte határán
mentette át a pusztá életét
és szabadságot akart minden áron,
még ha az élete is volt a tét.

Mi megtanultunk dolgozni keményen
az elnyomás hosszú évein át,
remény nélkül és ökölbévájt kézzel
nyögünk, szenvedtük a szovjet ígát.

Itt majd szabadon dolgozunk és élünk,
szabad népek közt vár ránk új haza,
de a fülünkben örökre ott cseng majd
eltiport kis országunk sohaja.

Nyugati népek, köszönjük ma nektek,
hogy adtok a bujdosoknak helyet,
hűek leszünk az új, szabad hazához,
de nem felejtünk el egy éneket.

Bármerre járunk széles a világban,
örökre dudolunk egy régi dalt
s talán kicsordul szemünkből egy könnycsepp,
ha kérjük: "Isten áldd meg a magyart!"

End.